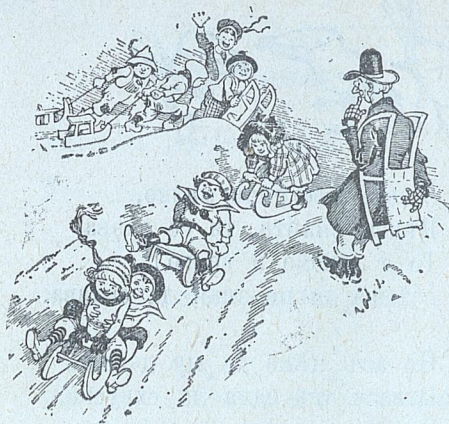
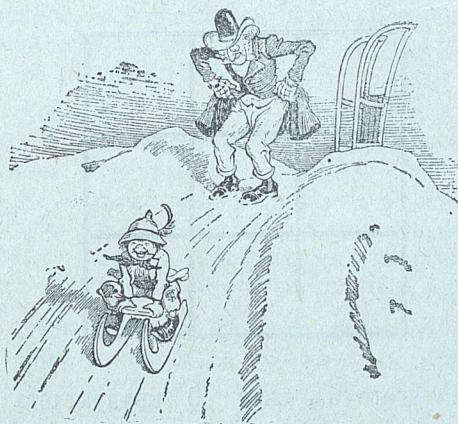

— „Нека се изредят тѣ, че тогава“ ...
вика си дѣдо Мерандулъ.

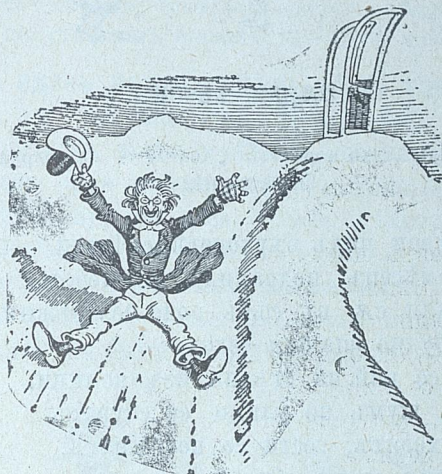

— „Това е послѣдното. Сега вече мога“ ...

— „Е-е, то ще трѣбва добръ да се седне
на шейната“ ... бѣбре си той. Но унесенъ
отъ старостъ, отъ мжка, па и отъ виното,

той не забѣлѣзва, че е забравилъ шейната
далече задъ него.

— „Ура-а-а! Да живѣе България! Да
живѣятъ дѣцата ѝ! ...“ вика той и маха
шапка, като полетява надолу безъ шейна —
по панталони.

— „Я, дяволъ го взелъ! ... Изглеж-
да, че азъ съмъ оставилъ шейната горѣ!“
— чуди се дѣдо Мерандулъ, като вижда, че
се е пързалъ безъ шейна.“

Слѣдъ дълго смѣене и грачене, дѣцата
го помолватъ да го изведатъ пакъ горѣ,
та втори пътъ да се спусне по-добръ. Той
отказва. Остава имъ шейната съ поржка да
я дадатъ на нѣкое дѣте, което си нѣма та-
кава, и си отива още по-тженъ.

